ជំពូកទី៥

ការប្រើប្រាស់អំណាច

នៅក្នុងជំពូកទី ១ យើងបានកត់សំគាល់ថា ការតស៊ូតាមកំលាំងយោធា ប្រឆាំងនឹងរបបផ្តាច់ការ ពុំបានវាយប្រហារទៅចំកន្លែងណាដែលរបបនេះខ្សោយ ប៉ុន្តែនៅត្រង់កន្លែងដែលរបបនេះខ្លាំងជាទីបំផុតទៅវិញ ។ នៅពេលដែលគេជ្រើសរើសទៅប្រកួតតាមកំលាំងទ័ព ការផ្គត់ផ្គង់គ្រឿងអាវុធ បច្ចេកទេសខាងប្រើអាវុធជាដើម ចលនាប្រឆាំងហាក់ដូចជាបានដាក់ខ្លួនឯងអោយចាញ់ប្រៀបគេរួចទៅហើយ ។ របបផ្តាច់ការច្បាស់ជាអាចប្រមូលផ្តុំធនធានបែបនេះ បានច្រើនជាងពួកប្រឆាំងស្ទើរគ្រប់កាលៈទេសៈ ។ យើងក៏បានពិគ្រោះហើយដែរ អំពីគ្រោះថ្នាក់នៃការពឹងផ្អែកទៅលើកំលាំងបរទេស សំរាប់ការរំដោះនេះ ។ នៅក្នុងជំពូកទី ២ យើងបានពិនិត្យមើលបញ្ហាទាំងឡាយ ដែលពាក់ព័ន្ធទៅនឹងបញ្ហាពឹងផ្អែកទៅលើកិច្ចចរចា ដើម្បីកំចាត់របបផ្តាច់ការ ។

ដូច្នេះ តើគេអាចនៅមានមធ្យោបាយណាទៀត ដែលអាចផ្តល់អោយក្រុមប្រជាធិបតេយ្យប្រឆាំង នូវភាពមានប្រៀប ហើយនិងជួយអោយគេបំប៉ោងចំណុចខ្សោយនៃរបបផ្តាច់ការ ? តើបច្ចេកទេសបែបណាដែលអាចអនុវត្តទ្រឹស្តីនៃអំណាចនយោបាយ ដែលយើងពិគ្រោះនៅក្នុងជំពូកទី ៣ ? ជំរើសផ្សេងមួយ គឺនយោបាយរើបម្រះ ។

នយោបាយរើបម្រះមានលក្ខណៈដូចតទៅ ៖

- ជៀសវាងមិនប្រើកំលាំងបាយនិងអាវុធ និងមធ្យោបាយឯទៀត ដែលរបបផ្តាច់ការនិយមប្រើប្រាស់ ។
- ធ្វើអោយរបបផ្តាច់ការ មានការលំបាកក្នុងការតបត ។
- ធ្វើអោយចំណុចខ្សោយទាំងឡាយនៃរបបផ្តាច់ការ មានកំរិតកាន់តែខ្លាំង ហើយផ្តាច់ប្រភពអំណាចរបបនេះ ។
- រៀបចំជាសកម្មភាព ដែលគេអាចយកទៅអនុវត្តបានយ៉ាងទូលំទូលាយ ប៉ុន្តែក៏អាចផ្តោតទៅលើគោលបំណងណាមួយដ៏ច្បាស់លាស់ដែរ ។
- ធ្វើអោយមេផ្តាច់ការគិតខុស ហើយនិងចាត់វិធានការខុស ។
- នយោបាយរើបម្រះនេះអាចពឹងផ្អែកទៅលើប្រជាពលរដ្ឋទាំងមូល ក្រុមសង្គម និងស្ថាប័ននានា យ៉ាងមានប្រសិទ្ធភាព ក្នុងការតស៊ូបញ្ចប់អំពើជិះជាន់ដ៏ឃោរឃៅរបស់មនុស្សមួយក្រុមតូច ។
- ជួយផ្សព្វផ្សាយអំពីការបែងចែកអំណាចដ៏មានប្រសិទ្ធភាពនៅក្នុងសង្គម ដើម្បីសំរួលដល់ការបង្កើតនិងការថែរក្សាអោយសង្គមប្រជាធិបតេយ្យ មានដំណើរការទៅអនាគត ។

ដំណើរនៃការតស៊ូអហិង្សា

ដូចជាកំលាំងយោធាដែរ គេអាចប្រើនយោបាយរើបម្រះ ដើម្បីអាចសំរេចបាននូវគោលបំណងមួយចំនួន រាប់ចាប់ពីការខ្នះខ្នែងរុញអោយគូបដិបក្សអនុវត្តវិធានការផ្សេង ទៅការបង្កើតឱកាសសំរាប់អោយមានការដោះស្រាយទំនាស់ដោយសន្តិវិធី ឬក៏ទៅដល់ការធ្វើអោយរបបគូបដិបក្សរលំ ។ ប៉ុន្តែនយោបាយរើបម្រះមានដំណើរការខុសគ្នា ពីការប្រើអំពើហិង្សា ។ ថ្វីបើវិធីទាំងពីរនេះ ជាឧបករណ៍សំរាប់ធ្វើការតស៊ូ វិធីនេះធ្វើតាមបែបបទខុសពីគ្នា ហើយចេញជាលទ្ធផលផ្សេងពីគ្នា ។ គេបានដឹងច្បាស់ហើយអំពីរបៀប និងផលវិបាកនៃទំនាស់ហិង្សារួចហើយ ។ គេប្រើគ្រឿងអាវុធសំរាប់គំរាមកំហែង ធ្វើអោយមានរបួស ការបាត់បង់ជីវិត ហើយនិង

ការរំលំចោលអ្វីៗទាំងអស់ ។

ការតស៊ូអហិង្សាមានភាពស្មុគស្មាញខ្លាំងជាង ហើយមានវិធីតស៊ូច្រើនបែបជាងការប្រើអំពើហិង្សា ។ ក្នុងការតស៊ូនេះ គេប្រើអាវុធខាងចិត្តសាស្ត្រ សង្គមកិច្ច សេដ្ឋកិច្ច និងនយោបាយ ដោយមានការចូលរួមពីសំណាក់ប្រជាពលរដ្ឋ និងស្ថាប័នផ្សេងៗក្នុងសង្គម ។ គេបានស្គាល់វិធីទាំងនេះ ថាជាបាតុកម្មប្រឆាំង កូដកម្ម ការមិនធ្វើសហប្រតិបត្តិការ ពហិការ ការមិនសប្បាយចិត្ត ហើយនិងអំណាចប្រជាពលរដ្ឋ ។ ដូចដែលបានកត់សំគាល់ពីមុនរួចហើយ រដ្ឋាភិបាលទាំងអស់អាចគ្រប់គ្រងបាន តែនៅពេលណាដែលគេបានទទួលជំនួយពីប្រភពអំណាចផ្សេងៗរបស់គេ ដែលគេត្រូវការ ហើយដែលចេញពីសហប្រតិបត្តិការ ការចុះញ៉ម និងការធ្វើតាមបញ្ជាពីសំណាក់ប្រជាពលរដ្ឋ និងស្ថាប័ននានានៃសង្គម ។ នយោបាយរើបម្រះ មិនដូចការប្រើហិង្សាទេ គឺជាអាវុធតែមួយសំរាប់កាត់ផ្តាច់ប្រភពអំណាចរបបផ្តាច់ការទាំងនោះ ។

អាវុធនិងវិន័យអហិង្សា

កំហុសមួយដែលយុទ្ធនាការនយោបាយរើបម្រះពីមុនៗបានធ្វើ គឺការពឹងផ្អែកទៅលើតែវិធីមួយ ឬពីរ ដូចជា កូដកម្ម និងបាតុកម្មធំៗ ។ ការពិត វិធីមានច្រើនប្រភេទសំរាប់អ្នករៀបចំយុទ្ធនាការប្រឆាំង យកទៅអនុវត្តតាមត្រូវការ ។

គេបានដឹងច្បាស់អំពីវិធីប្រមាណ ២០០បែប ហើយនៅមានច្រើនទៀត ។ វិធីទាំងនេះចែកចេញជា បីក្រុមធំៗ ៖ បាតុកម្មប្រឆាំងនិងការពន្យល់ណែនាំ ការមិនធ្វើសហប្រតិបត្តិការ និងការធ្វើអន្តរាគមន៍ ។ វិធីបាតុកម្មប្រឆាំង និងការពន្យល់ណែនាំដោយអហិង្សា គឺការធ្វើបាតុកម្មជានិមិត្តរូប មានជាអាទិ៍ ការដើរជាក្បួន និងការប្រមូលផ្តុំគ្នាដោយស្ងាត់ស្ងៀម (មានប្រមាណ ៥៤វិធី) ។ ការមិនធ្វើសហការមានបីប្រភេទ ៖ ក) មិនសហការសង្គមកិច្ច (១៦វិធី), ខ) មិនសហការសេដ្ឋកិច្ចមានជាអាទិ៍ ពហិការ (២៦វិធី) និងកូដកម្ម (២៣វិធី), និង គ) មិនសហការ នយោបាយ (៣៨វិធី) ។ អន្តរាគមន៍អហិង្សាតាមបែបចិត្តសាស្ត្រ រាងកាយ សង្គមកិច្ច សេដ្ឋកិច្ច

ឬក៏នយោបាយ ដូចជាការអត់អាហារ ការកាន់កាប់ទីកន្លែងណាមួយដោយអហិង្សា និងរដ្ឋាភិបាលទន្ទឹម (ការបង្កើតជារដ្ឋាភិបាលមួយទៀត ស្របគ្នានឹងរដ្ឋាភិបាលផ្តាច់ការ) ស្ថិតនៅក្នុងក្រុមទី៣ ។ បញ្ជីដែលមាន ១៩៨វិធី មានភ្ជាប់នៅខាងចុងនៃសៀវភៅនេះ ។

ការជ្រើសរើសយ៉ាងហ្មត់ចត់ យកវិធីទាំងនោះទៅអនុវត្តអោយបានសព្វទិសទី ទៅតាមគំរោងយុទ្ធសាស្ត្រមួយដ៏ច្បាស់លាស់ ធ្វើអោយរបបមិនត្រឹមត្រូវណាមួយ រាប់បញ្ចូលទាំងរបបផ្តាច់ការផងដែរ មានការរង្គោះរង្គើ ។

ផ្ទុយនឹងវិធានការយោធា គេអាចផ្តោតវិធីនៃការតស៊ូអហិង្សាទាំងនេះដោយផ្ទាល់ ទៅលើបញ្ហានានាដែលគេតំរង់ចង់បាន ។ ឧទាហរណ៍ ដោយសារបញ្ហារបបផ្តាច់ការ ច្រើនជាបញ្ហានយោបាយ ការតស៊ូអហិង្សាប្រភេទនយោបាយនឹងមានសារៈសំខាន់ខ្លាំង ។ វិធីទាំងនេះមានជាអាទិ៍ ការមិនអោយភាពត្រឹមត្រូវតាមច្បាប់ទៅពួកផ្តាច់ការ និងការមិនធ្វើសហការជាមួយរបបអ្នកទាំងនេះ ។ គេក៏អាចប្រើវិធីមិនធ្វើសហការនេះក្នុងផែនការពិសេសណាមួយដែរ ។ ជារឿយៗ ដោយស្ងាត់ស្ងៀម និងសំងាត់ គេប្រហែលជាអាចធ្វើអោយការអនុវត្តន៍ផែនការផ្តាច់ការណាមួយរអាក់រអួល និងខាតពេលវេលា ។ ជួនកាលទៀត គេអាចប្រកែកមិនធ្វើតាមបញ្ជា និងធ្វើកូដកម្ម-បាតុកម្មប្រឆាំងពេញមុខជាសាធារណៈ ។

ផ្ទុយទៅវិញ ប្រសិនបើចំណុចខ្សោយនៃរបបផ្តាច់ការមានការប៉ះពាល់ដល់សេដ្ឋកិច្ច ឬក៏ប្រជាពលរដ្ឋរអ៊ូរទាំខ្លាំងអំពីបញ្ហាសេដ្ឋកិច្ច សកម្មភាពអោយរាំងស្ទះសេដ្ឋកិច្ច ដូចជា ពហិការ ឬក៏កូដកម្ម អាចជាវិធីដ៏មានប្រសិទ្ធភាព សំរាប់ក្រុមតស៊ូ ។ ការខំខ្នះខ្នែងរបស់ពួកផ្តាច់ការ ដើម្បីកេងប្រវ័ញ្ចយកចំណេញពីប្រព័ន្ធសេដ្ឋកិច្ចអាចពើបប្រទះនឹងកូដកម្មជាទូទៅ ការធ្វើការយឺតៗ និងការប្រកែកមិនធ្វើសហការ ឬក៏ការគេចខ្លួនរបស់អ្នកជំនាញការដែលរបបនេះត្រូវការជាចាំបាច់ ។ គេអាចប្រើប្រាស់ប្រភេទនៃកូដកម្មមួយចំនួន នៅក្នុងផ្នែកសំខាន់ៗនៃការផលិត នៃការដឹកនាំ នៃការផ្គត់ផ្គង់វត្ថុធាតុដើម និងក្នុងការចែកចាយផលិតផល ។

វិធីខ្លះនៃការតស៊ូអហិង្សាតំរូវអោយគេធ្វើសកម្មភាពនានា ដែលគេពុំធ្លាប់

ធ្វើ ដូចជា ការដើរចែកខិតប័ណ្ណ ការបោះពុម្ពផ្សាយដោយសំងាត់ ការអត់អាហារ ការអង្គុយចុះនៅតាមផ្លូវ ។ មនុស្សខ្លះពិបាកធ្វើសកម្មភាពបែបនេះ លើកលែងតែក្នុងកាលៈទេសៈពិសេសមែនទែន ។

វិធីតស៊ូអហិង្សាខ្លះទៀត តំរូវអោយមនុស្សម្នាបន្តធ្វើកិច្ចការផ្សេងៗជាធម្មតា ប៉ុន្តែតាមបែបបទផ្សេងទៀត ។ ឧទាហរណ៍ គេអាចនាំគ្នាចូលធ្វើការដូចធម្មតា ដោយមិនធ្វើកូដកម្ម ប៉ុន្តែ ដោយចេតនា គេនាំគ្នាធ្វើការយឺតៗ ឬក៏មិនសូវអោយមានប្រសិទ្ធភាពដូចធម្មតា ។ គេនាំគ្នាធ្វើ "ខុស" ដោយចេតនា ច្រើនជាងពេលមុនៗ ។ ខ្លះទៀតអាចក្លាយទៅជា "ឈឺ" ហើយ "មិនអាច" ទៅធ្វើការក្នុងពេលណាមួយ ឬក៏គេអាចបដិសេធមិនធ្វើការ ។ គេអាចនាំគ្នាទៅសូត្រធម៌ក្នុងព្រះវិហារ នៅពេលដែលការធ្វើបែបនេះ មិនត្រឹមតែបញ្ជាក់អំពីជំនឿខាងសាសនាទេ តែជាជំនឿខាងនយោបាយទៀត ។ គេអាចធ្វើសកម្មភាពដើម្បីការពារពួកក្មេងៗអោយផុតពីការឃោសនារបស់របបផ្តាច់ការ តាមការរៀនសូត្រនៅផ្ទះ ឬក៏តាមសាលារៀនលួចលាក់ ។ គេអាចបដិសេធមិនចូលជាសមាជិកនៃអង្គការដែលរបបផ្តាច់ការ "ស្នើ" ឬក៏តំរូវ ហើយដែលគេមិនចូលដោយស្មោះស្ម័គ្រក្នុងពេលមុនៗ ។ ភាពប្រហាក់ប្រហែលគ្នានៃវិធីទាំងនេះ ទៅនឹងសកម្មភាពធម្មតារបស់ប្រជាពលរដ្ឋ ហើយនិងការប្រែប្រួលបន្តិចបន្តួចពីជីវភាពសព្វដងរបស់គេ អាចធ្វើអោយការចូលរួមក្នុងសកម្មភាពរំដោះប្រជាជាតិបែបនេះ កាន់តែងាយស្រួលឡើងសំរាប់អ្នកទាំងនោះ ។

ដោយសារការតស៊ូអហិង្សា និងអំពើហិង្សា មានភាពខុសគ្នាយ៉ាងខ្លាំងក្នុងការអនុវត្តន៍ សូម្បីតែអំពើហិង្សាបន្តិច ក្នុងឱកាសយុទ្ធនាការនយោបាយរើបម្រះ ក៏អាចបង្កើតអោយមានផលវិបាកដែរ ពីព្រោះអំពើហិង្សាតែបន្តិចនេះ អាចធ្វើអោយការតស៊ូកែប្រែ ទៅជាប្រភេទដែលពួកផ្តាច់ការមានប្រៀបជាងដីខ្លាំងក្លា (សង្គ្រាមយោធា) ។ វិន័យអហិង្សា គឺជាកត្តាដ៏សំខាន់សំរាប់ជ័យជំនះ ហើយគេត្រូវតែប្រកាន់អោយខ្ជាប់ ថ្វីបើពួកផ្តាច់ការនិងភ្នាក់ងាររបស់គេប្រើអំពើឃោរឃៅ ញុះញង់អោយមានហិង្សាបែបណាក៏ដោយ ។

ការប្រកាន់យកវិន័យអហិង្សាអោយជាប់ ក្នុងការតទល់ជាមួយនឹងគូបដិបក្ស

ហិង្សា នឹងសំរួលអោយយន្តការបួនយ៉ាងសំរាប់ការផ្លាស់ប្តូរ ក្នុងការតស៊ូអហិង្សា អោយមានដំណើរការទៅមុខបាន (វិភាគខាងក្រោម) ។ វិន័យអហិង្សា ក៏មានសារៈសំខាន់ខ្លាំងណាស់ដែរនៅក្នុងដំណើរការនយោបាយជូជិស៊ូ(Jiu-Jitsu) ។ នៅក្នុងដំណើរការនេះ អំពើឃោរឃៅយ៉ាងច្បាស់ក្រឡែតនៃរបបផ្តាច់ការ ប្រឆាំងនឹងពួកអហិង្សា នឹងនាំអោយមានផលវិបាកបកត្រឡប់ទៅពួកផ្តាច់ការវិញ ធ្វើអោយមានការមិនសប្បាយចិត្តផ្ទៃក្នុងនៃពួកផ្តាច់ការ និងនាំអោយការគាំទ្រពួកអហិង្សាមានកំរិតកាន់តែខ្លាំងឡើង ក្នុងចំណោមប្រជាពលរដ្ឋដែលធ្លាប់គាំទ្ររបបផ្តាច់ការនោះ។

ប៉ុន្តែ នៅក្នុងករណីខ្លះទៀត គេប្រហែលជាមិនអាចជៀសអោយផុតពីអំពើហិង្សាមួយកំរិតតូច ប្រឆាំងនឹងរបបផ្តាច់ការ ។ អារម្មណ៍មួរម៉ៅនិងការស្អប់របបនេះ អាចនាំអោយមានអំពើហិង្សាផ្ទុះឡើង ។ ឬក្រុមខ្លះនៃពួកតស៊ូប្រហែលជាមិនចង់លះបង់ចោលអំពើហិង្សា ថ្វីបើគេយល់អំពីសារៈសំខាន់នៃការតស៊ូអហិង្សាក៏ដោយ ។ ក្នុងករណីទាំងនេះ គេពុំចាំបាច់លះបង់ចោលនយោបាយរើបម្រះនោះទេ ។ ប៉ុន្តែជាការចាំបាច់ គេត្រូវបែងចែកសកម្មភាពហិង្សា អោយដាច់ចេញឆ្ងាយពីសកម្មភាពអហិង្សា ។ គេគួរធ្វើបែបនេះតាមផ្នែកភូមិសាស្ត្រ ក្រុមផ្សេងៗ ការកំណត់ពេលវេលា និងតាមបញ្ហានីមួយៗ ។ ប្រសិនបើមិនដូច្នោះទេ អំពើហិង្សាអាចមានផលវិបាកយ៉ាងខ្លាំងទៅលើការប្រើប្រាស់នយោបាយរើបម្រះ ដែលជាឧបករណ៍ដ៏ខ្លាំងក្លាសំរាប់ឈានទៅរកជោគជ័យអោយបានច្រើនជាង ។

ប្រវត្តិសាស្ត្របានបង្ហាញអោយឃើញថា នៅពេលគេគិតគ្រោងទុកជាមុនថានឹងមានការបាត់បង់ជីវិតនិងរបួសនៅក្នុងនយោបាយរើបម្រះ ការខូចខាតទាំងនោះមានកំរិតតិចជាងឆ្ងាយពីការខូចខាតក្នុងសង្គ្រាមយោធា ។ លើសពីនេះទៅទៀត ការតស៊ូបែបនេះ ពុំបាននាំទៅរកការកាប់សំលាប់គ្នា និងអំពើឃោរឃៅ ដោយគ្មានទីបញ្ចប់នោះឡើយ ។

ការតស៊ូអហិង្សាតំរូវអោយមាន ហើយច្រើនតែធ្វើអោយមាន ការឈប់ (ឬការទប់ស្កាត់) ខ្លាចរដ្ឋាភិបាលនិងសកម្មភាពជិះជាន់ហិង្សា ។ ការឈប់ខ្លាច ឬការទប់ស្កាត់ការភ័យខ្លាច គឺជាកត្តាសំខាន់ក្នុងការរំលំអំណាចពួកផ្តាច់ការ ដែលមាន

ទៅលើប្រជាពលរដ្ឋទូទៅ ។

ការបើកចំហ ភាពសំងាត់ និងសរិយាបថត្រឹមត្រូវ

ភាពសំងាត់ ការបោកប្រាស់ ហើយនិងការឃុបឃិតគ្នាជាសំងាត់ បានបង្កើតជាបញ្ហាដ៏លំបាកសំរាប់ចលនាដែលប្រើសកម្មភាពអហិង្សា ។ ជារឿយៗ គេមិនអាចលាក់អោយជិត មិនអោយប៉ូលិស និងភ្នាក់ងារសំងាត់ដឹងអំពីគោលបំណង និងផែនការទេ ។ តាមការយល់ឃើញរបស់ចលនាតស៊ូ ភាពសំងាត់មិនគ្រាន់តែជាឫសគល់នៃការភ័យខ្លាចទេ តែជាកត្តាដែលជួយបន្ថែមទៅលើការភ័យខ្លាច ដែលធ្វើអោយខូចស្មារតីតស៊ូ ហើយបន្ថយចំនួនមនុស្សដែលអាចចូលរួមក្នុងសកម្មភាពណាមួយ ។ ភាពសំងាត់នេះក៏អាចជួយបន្ថែមទៅលើការសង្ស័យ និងការចោទប្រកាន់គ្នា ជារឿយៗ មិនសមហេតុសមផល ក្នុងចំណោមចលនាតស៊ូ អំពីថាតើនរណាជាភ្នាក់ងារសំងាត់ស៊ើបការណ៍អោយគូបដិបក្ស ។ ការនេះប្រហែលជាអាចប៉ះពាល់ដល់លទ្ធភាពរបស់ចលនាតស៊ូ ក្នុងការប្រកាន់ខ្ជាប់នូវអំពើអហិង្សា ។ ផ្ទុយទៅវិញ ការបើកចំហអោយគេដឹងអំពីគោលបំណងនិងផែនការនៃការតស៊ូ មិនត្រឹមតែមានផលល្អទៅវិញទេ ប៉ុន្តែនឹងជួយអោយគេឃើញថា មែនទែនទៅ ចលនាតស៊ូមានកំលាំងខ្លាំងក្លាជាទីបំផុត ។ តាមការពិត បញ្ហានេះស្មុគស្មាញជាងអ្វីដែលគេបាននិយាយខាងលើ ហើយមានសកម្មភាពតស៊ូមួយចំនួនធំ ដែលតំរូវអោយមានការលាក់បាំង ។ គេត្រូវការអោយមានការវិភាគដ៏ជ្រៅជ្រះមួយ ក្នុងចំណោមអ្នកទាំងឡាយណាដែលយល់ដឹងច្បាស់ អំពីថាមពលនៃការតស៊ូអហិង្សា ហើយនិងមធ្យោបាយរបស់ពួកផ្តាច់ការសំរាប់ការតាមដានស៊ើបអង្កេត នៅក្នុងស្ថានការណ៍ពិសេសណាមួយ ។

ការបោះពុម្ពផ្សព្វផ្សាយជាសំងាត់ ការប្រើប្រាស់វិទ្យុផ្សាយសំលេងក្រៅច្បាប់ ហើយនិងការប្រមូលយកព័ត៏មានសំងាត់អំពីប្រតិបត្តិការរបស់របបផ្តាច់ការ គឺជាសកម្មភាពមួយក្នុងចំណោមសកម្មភាពពិសេសមួយចំនួនតូច ដែលតំរូវអោយមានភាពសំងាត់ជាទីបំផុត ។

ការប្រកាន់ខ្ជាប់នូវឥរិយាបថត្រឹមត្រូវ ក្នុងសកម្មភាពអហិង្សា គឺជាការចាំបាច់ក្នុងគ្រប់ដំណាក់ការនៃទំនាស់ ។ កត្តាខ្លះ ដូចជា ការមិនភ័យខ្លាច និងការប្រកាន់ខ្ជាប់នូវវិន័យអហិង្សា គឺជាការចាំបាច់គ្រប់ពេលវេលា ។ គេត្រូវចងចាំថា ជារឿយៗគេត្រូវការចំនួនមនុស្សយ៉ាងច្រើន ដើម្បីកែប្រែអ្វីមួយ ។ ប៉ុន្តែ គេអាចប្រមូលអ្នកដែលគេទុកចិត្តអោយបានច្រើនបែបនេះ តែតាមរយៈការប្រកាន់ខ្ជាប់នូវឥរិយាបថខ្ពង់ខ្ពស់ត្រឹមត្រូវ ក្នុងចលនាតស៊ូ ។

ការប្រែប្រួលគ្រឹះអំណាច

អ្នកយុទ្ធសាស្ត្រត្រូវតែចងចាំថា នៅក្នុងទំនាស់ដែលគេអនុវត្តនយោបាយរើបម្រះ ទីលានតស៊ូមានការប្រែប្រួលមិនឈប់ឈរ ដោយសារគូបដិបក្សនឹងធ្វើសកម្មភាពតបតគ្នាទៅវិញទៅមក ឥតឈប់ឈរ ។ គ្មានអ្វីដែលស្ថិតនៅនឹងថ្កល់នោះទេ ។ ទំនាក់ទំនងអំណាចរវាងភាគីទាំងពីរ នឹងមានការប្រែប្រួលយ៉ាងឆាប់រហ័សជានិច្ច ។ ការនេះកើតមានឡើង ដោយសារពួកប្រឆាំងនៅតែបន្តការទប់ទល់ដោយអហិង្សា ថ្វីបើភាគីម្ខាងទៀតចេះតែបង្ក្រាបជិះជាន់បែបណាក៏ដោយ ។

ការប្រែប្រួលនៃកំរិតអំណាចរបស់ភាគីប្រកួតទាំងសងខាង នៅក្នុងកាលៈទេសៈទំនាស់បែបនេះ ប្រហែលជាខ្លាំងជាងហើយលឿនជាងទំនាស់ហិង្សា ហើយនឹងជំរុញអោយចេញជាលទ្ធផលប្លែកៗ ដែលមានន័យខ្លឹមសារនយោបាយច្រើន ។ ដោយសារការប្រែប្រួលទាំងនេះ សកម្មភាពពិសេសណាមួយរបស់ក្រុមតស៊ូ ប្រហែលជាមានផលវែងឆ្ងាយ ដែលអាចធ្វើអោយភាគីណាមួយ កាន់តែមាំឡើងឬក៏ចុះខ្សោយ ។

លើសពីនេះទៅទៀត តាមរយៈសកម្មភាពរបស់គេ ក្រុមអហិង្សាប្រហែលជានឹងមានឥទ្ធិពលខ្លាំងទៅលើការកើនឡើង ឬក៏ចុះថយនៃកំលាំងបដិបក្ស ។ ឧទាហរណ៍ ក្រុមតស៊ូអហិង្សាដ៏មានវិន័យនិងសេចក្តីក្លាហាន ក្នុងការប្រឈមមុខអំពើឃោរឃៅរបស់ពួកផ្តាច់ការ អាចធ្វើអោយកងទាហាននិងអ្នកគាំទ្រពួកផ្តាច់ការ មានអារម្មណ៍មិនស្រួល មិនសប្បាយចិត្ត ហើយអាចក្លាយទៅជាក្រុមដែលពួកផ្តាច់ការលែងទុក

ចិត្តបាន ហើយនៅក្នុងករណីខ្លាំងមែនទែន អាចនាំអោយមានការបះបោរផ្ទៃក្នុង ។ ការប្រឆាំងបែបនេះ ក៏អាចនាំមកនូវការផ្តន្ទាទោសកាន់តែខ្លាំងទៅលើរបបផ្តាច់ការ ពីសំណាក់អន្តរជាតិដែរ ។ លើសពីនេះទៅទៀត ការអនុវត្តន៍នយោបាយរើបម្រះដ៏ឈ្លៀសវៃ ដ៏មានវិន័យ អាចជំរុញអោយមានការចូលរួមក្នុងចលនាតស៊ូកាន់តែច្រើនឡើងៗ ពីសំណាក់អ្នកដែលជាធម្មតាគាំទ្រពួកផ្តាច់ការ ឬក៏ជាទូទៅ នៅជាអព្យាក្រឹតក្នុងទំនាស់នេះ ។

យន្តការបួនយ៉ាងសំរាប់ការប្រែប្រួល

ការតស៊ូអហិង្សានាំមកនូវការប្រែប្រួលបួនយ៉ាង ។ យន្តការទីមួយបានកើតមានឡើង ប៉ុន្តែយ៉ាងកម្រ ។ នៅពេលដែលទឹកចិត្តសមាជិកនៃក្រុមផ្តាច់ការពុះកញ្ជ្រោល ដោយសារគេឃើញទុក្ខវេទនាពីការជិះជាន់ទៅលើពួកប្រឆាំងអហិង្សាដ៏ក្លាហាន ឬក៏គេប្រែចិត្តយល់ថា បុព្វហេតុនៃការតស៊ូមានលក្ខណៈត្រឹមត្រូវ អ្នកទាំងនោះអាចនឹងទទួលយកបាននូវគោលបំណងរបស់ក្រុមតស៊ូ ។ យន្តការនេះមានឈ្មោះហៅថា *ការប្តូរក្រុម* ។ ថ្វីបើករណីនៃការប្តូរក្រុម ទៅរកការតស៊ូអហិង្សា បានកើតមានឡើង ព្រឹត្តិការណ៍នេះកម្រណាស់ ហើយនៅក្នុងទំនាស់ជាច្រើន ការនេះមិនកើតមានឡើងទេ ឬក៏កើតមានឡើងតែបន្តិចបន្តួចប៉ុណ្ណោះ ។

អ្វីដែលកើតឡើងជាញឹកញយ គឺការតស៊ូអហិង្សាបានផ្លាស់ប្តូរស្ថានការណ៍ទំនាស់ និងសង្គមដល់កំរិតមួយដែលពួកផ្តាច់ការ ពុំអាចធ្វើអ្វីទៅតាមចំណង់ចិត្តដូចពេលមុន ។ នេះគឺជាការផ្លាស់ប្តូរពាក់ព័ន្ធនឹងអំណាចនៃភាគីទាំងពីរដែលបង្កើតអោយមានយន្តការទាំងបីទៀត ៖ ការយោគយល់ ការបង្ខំដោយអហិង្សា និងការបែកខ្ញែក ។ តើយន្តការណាមួយនឹងកើតមានឡើងនោះ អាស្រ័យទៅលើការប្រែប្រួលនៃទំនាក់ទំនងអំណាច ដែលធ្វើអោយពួកប្រជាធិបតេយ្យមានប្រៀប ។

ប្រសិនបើបញ្ហាជាក់ស្តែងណាមួយមិនមែនជាបញ្ហាសំខាន់ណាស់ណាទេនោះ ពួកផ្តាច់ការមិនចាត់ទុកការទាមទាររបស់ក្រុមប្រឆាំង នៅក្នុងយុទ្ធនាការដ៏មានកំរិត

មួយ ថាជាការគំរាមកំហែង ហើយការប្រកួតគ្នាត្រង់បញ្ហានេះ អាចធ្វើអោយមានការប្រែប្រួលខ្លះទៅលើទំនាក់ទំនងអំណាច ។ ក្នុងករណីនេះ គេអាចបញ្ចប់ទំនាស់នេះបានភ្លាម តាមកិច្ចព្រមព្រៀងមួយដែលមានការយោគយល់សំរបសំរួលគ្នា ។ គេហៅយន្តការនេះថា *ការយោគយល់* ។ គេដោះស្រាយបញ្ហាកូដកម្មជាច្រើនតាមយន្តការនេះ ឧទាហរណ៍ គូភាគីទាំងសងខាងបានសំរេចគោលបំណងខ្លះ ប៉ុន្តែគ្មានគូភាគីណាមួយបានទទួលអ្វីៗទាំងអស់ដែលគេចង់បាននោះទេ ។ រដ្ឋាភិបាលអាចយល់ឃើញថា ការបញ្ចប់ទំនាស់បែបនេះ នឹងមានផលប្រយោជន៍ល្អ ដូចជា ការធ្វើអោយស្ថានការណ៍ធូរស្រាល ការបង្កើតអោយមានរូបភាពថា "សមរម្យ" ឬក៏ដុសខាត់រូបភាពរបបនេះ លើឆាកអន្តរជាតិ ។ ដូច្នេះ ជាការសំខាន់គេត្រូវប្រុងប្រយ័ត្ន ក្នុងការជ្រើសរើសយកបញ្ហាដែលគេអាចទទួលដោះស្រាយ តាមយន្តការ ការយោគយល់នេះ ។ ការតស៊ូដើម្បីរំលំរបបផ្តាច់ការមិនមែនជាបញ្ហាបែបនេះទេ ។

ការតស៊ូអហិង្សាអាចមានកំរិតខ្លាំងក្លាជាងអ្វីដែលយន្តការប្តូរក្រុម ឬក៏ការយោគយល់ បានបង្ហាញអោយគេឃើញ។ ការមិនសហការនិងការរើបម្រះរបស់ប្រជាពលរដ្ឋក៏អាចផ្លាស់ប្តូរស្ថានការណ៍សង្គម និងនយោបាយ ជាពិសេស ទំនាក់ទំនងអំណាចដែលអាចធ្វើអោយមានការខូចខាតដល់សមត្ថភាពរបស់ពួកផ្តាច់ការ ក្នុងការគ្រប់គ្រងកិច្ចការ សេដ្ឋកិច្ច សង្គមកិច្ច និងនយោបាយរវាងរដ្ឋាភិបាលនិងសង្គម ។ កងកំលាំងយោធារបស់ពួកផ្តាច់ការ ប្រហែលជាចុះខ្សោយ គេលែងទុកចិត្តបាន រហូតដល់ពួកនោះលែងធ្វើតាមបញ្ជា មិនព្រមបង្ក្រាបពួកតស៊ូ ។ ថ្វីបើពួកមេដឹកនាំផ្តាច់ការស្ថិតនៅក្នុងតំណែងដដែល ហើយនៅតែប្រកាន់ខ្ជាប់យកគោលបំណងដើមរបស់គេ លទ្ធភាពរបស់គេក្នុងការធ្វើអ្វីមួយអោយមានប្រសិទ្ធភាព បានត្រូវគេដកហូតចេញ ។ នេះគឺជាអ្វីដែលគេហៅថា *ការបង្ខំអហិង្សា* ។

នៅក្នុងស្ថានការណ៍ដ៏ខ្លាំងក្លាខ្លះទៀត លក្ខណៈដែលធ្វើអោយមានការបង្ខំដោយអហិង្សាមានជាបន្តទៅទៀត ។ ក្នុងខណៈនោះ ពួកដឹកនាំផ្តាច់ការបាត់បង់នូវលទ្ធភាពចាត់ចែង ហើយរចនាសម្ព័ន្ធរបស់គេក៏ដួលរលំ ។ ការមិនសហការ និងការរើបម្រះនៃពួកតស៊ូ មានប្រសិទ្ធភាពពេញលេញ រហូតដល់កំរិតមួយដែលធ្វើអោយ

ពួកផ្តាច់ការពុំអាចគ្រប់គ្រងគេបានទាល់តែសោះ ។ រដ្ឋបាលរបស់ពួកផ្តាច់ការបដិសេធមិនព្រមធ្វើតាមបញ្ជាថ្នាក់ដឹកនាំ ។ ទាហាន និងប៉ូលិសរបស់ពួកផ្តាច់ការនាំគ្នាបះបោរ ។ ប្រជាពលរដ្ឋ ឬអ្នកដែលធ្លាប់គាំទ្ររបបផ្តាច់ការ ប្រកាសមិនទទួលស្គាល់ពួកដឹកនាំផ្តាច់ការ ដោយអះអាងថា ពួកនេះពុំមានសិទ្ធិគ្រប់គ្រងទាល់តែសោះ ។ ដូច្នេះ ជំនួយ និងការធ្វើតាមបញ្ជាពីមុនក៏អស់មានទៅដែរ ។ យន្តការទីបួននៃការប្រែប្រួល *ការបែកខ្ញែក* នៃប្រព័ន្ធផ្តាច់ការមានលក្ខណៈពេញលេញ ដែលធ្វើអោយរបបផ្តាច់ការគ្មានទាំងកំលាំងសំរាប់ចុះញ៉ម ។ របបនេះបានមកដល់ពេលដួលរលំបែកខ្ញែក ។

ក្នុងការរៀបចំអោយមានយុទ្ធសាស្ត្រសំរាប់ការរំដោះ គេគួរតែចងចាំយន្តការទាំងបួននេះ ។ ជួនកាលយន្តការទាំងនេះចាប់ដំណើរការដោយឯកឯង ។ ប៉ុន្តែការជ្រើសរើសយកយន្តការមួយឬច្រើន មកធ្វើជាគោលសំរាប់ការផ្លាស់ប្តូរនៅក្នុងទំនាស់ នឹងអាចធ្វើអោយគេមានលទ្ធភាពរៀបចំជាយុទ្ធសាស្ត្រពិសេស សំរាប់អនុវត្ត ។ ការជ្រើសរើសយកយន្តការណាមួយ នឹងអាស្រ័យទៅលើកត្តាជាច្រើន មានជាអាទិ៍ កំរិតអំណាចនៃក្រុមទាំងឡាយដែលប្រកួតគ្នា ឥរិយាបថ ហើយនិងគោលបំណងនៃក្រុមដែលធ្វើការតស៊ូអហិង្សា ។

ឥទ្ធិពលប្រជាធិបតេយ្យនៃនយោបាយរើបម្រះ

ផ្ទុយទៅនឹងអំពើហិង្សា ដែលពង្រឹងអំណាចមនុស្សតែមួយក្រុម ការប្រើមធ្យោបាយតស៊ូអហិង្សា នឹងធ្វើអោយសង្គមនយោបាយ មានលក្ខណៈប្រជាធិបតេយ្យ ។

ផ្នែកមួយនៃឥទ្ធិពលប្រជាធិបតេយ្យនេះ មានលក្ខណៈ ដែលមិនអនុញ្ញាតអោយមានអំពើឃោរឃៅ ។ គឺថា ផ្ទុយទៅនឹងមធ្យោបាយយោធា មធ្យោបាយអហិង្សានេះ ពុំបានផ្តល់នូវឧបករណ៍សំរាប់ជិះជាន់អ្នកនៅក្រោមបញ្ជារបស់គណៈដឹកនាំ ដែលគេអាចបង្វិលអោយប្រឆាំងនឹងប្រជាពលរដ្ឋ ដើម្បីបង្កើតឬបន្តរបបផ្តាច់ការនោះទេ។ ពួកអ្នកដឹកនាំចលនានយោបាយរើបម្រះ អាចប្រើឥទ្ធិពលនិងដាក់សំពាធទៅលើអ្នកដើរតាម ប៉ុន្តែគេមិនអាចចាប់អ្នកទាំងនោះទៅដាក់គុក ឬប្រហារជីវិត

នៅពេលដែលគេជំទាស់ ឬក៏គេជ្រើសយកមេដឹកនាំឯទៀតនោះឡើយ ។

ផ្នែកមួយទៀតនៃឥទ្ធិពលប្រជាធិបតេយ្យនេះគឺមានលក្ខណៈវិជ្ជមាន ។ គឺមានន័យថា ការតស៊ូអហិង្សានឹងផ្តល់ដល់ប្រជាពលរដ្ឋនូវមធ្យោបាយតស៊ូមួយ ដែលគេអាចយកទៅប្រើដើម្បីការពារសេរីភាពរបស់គេ តទល់នឹងរបបផ្តាច់ការណាមួយ ។ ខាងក្រោមនេះ គឺជាឥទ្ធិពលប្រជាធិបតេយ្យល្អមួយចំនួននៃការតស៊ូអហិង្សា ៖

- បទពិសោធន៍ក្នុងការតស៊ូអហិង្សានាំអោយប្រជាពលរដ្ឋមានការទុកចិត្តទៅលើខ្លួនឯង ក្នុងការតទល់ជាមួយនឹង ការគំរាមនិងសមត្ថភាពបង្ក្រាបទាំងហិង្សា ។
- ការតស៊ូអហិង្សាផ្តល់នូវមធ្យោបាយសំរាប់ការមិនធ្វើសហការនិងការរើបម្រះ ដែលប្រជាពលរដ្ឋអាចប្រើ សំរាប់ទប់ទល់នឹងការត្រួតត្រាដោយគ្មានប្រជាធិបតេយ្យ ពីសំណាក់របបផ្តាច់ការណាមួយ ។
- នៅចំពោះមុខការគ្រប់គ្រងតាមការជិះជាន់ គេអាចប្រើការតស៊ូអហិង្សា សំរាប់ហាត់រៀនអនុវត្តសេរីភាពប្រជាធិបតេយ្យ ដូចជាសេរីភាពខាងការនិយាយ សេរីភាពខាងការផ្សព្វផ្សាយ អង្គការឯករាជនិងសេរីភាពនៃការប្រជុំគ្នា ។
- ដូចដែលបានវែកញែកពីលើ ការតស៊ូអហិង្សាអាចជាជំនួយយ៉ាងខ្លាំងដល់ការរស់រានមានជីវិត ការបង្កើតឡើងវិញ និងការពង្រឹងនៃក្រុមឯករាជ និងស្ថាប័ននានានៃសង្គមមនុស្ស ។ ទាំងនេះសុទ្ធតែមានផលប្រយោជន៍ សំរាប់លទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យ ដោយសារកត្តាទាំងនេះ មានលទ្ធភាពប្រមូលផ្តុំអំណាចប្រជាពលរដ្ឋ ហើយដាក់កំរិតទៅលើអំណាចរបស់ពួកណាដែលចង់ក្លាយទៅជាពួកផ្តាច់ការ ។
- ការតស៊ូអហិង្សាអាចផ្តល់ជាមធ្យោបាយ ដែលប្រជាពលរដ្ឋអាចប្រើដើម្បីបញ្ចេញអំណាចប្រឆាំងនឹងការជិះជាន់ តាមរយៈសកម្មភាពប៉ូលិសនិងយោធានៃរដ្ឋាភិបាលផ្តាច់ការ ។
- ការតស៊ូអហិង្សាអាចផ្តល់ជាវិធានការផ្សេងៗ ដែលប្រជាពលរដ្ឋ

និងស្ថាប័នឯករាជ អាចប្រើប្រាស់ ដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់លទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យ ទៅបន្ថយឬកាត់ផ្តាច់ប្រភពអំណាចនៃអ្នកដឹកនាំ ដែលជាការគំរាមកំហែងដល់លទ្ធភាពពួកដឹកនាំដែលចង់បន្តការជិះជាន់ ។

ភាពស្មុគស្មាញនៃការតស៊ូអហិង្សា

ដូចដែលយើងបានដឹងអំពីការវែកញែកនេះរួចហើយ ការតស៊ូអហិង្សា គឺជាមធ្យោបាយដ៏ស្មុគស្មាញ សំរាប់សកម្មភាពសង្គមមនុស្ស ដែលពាក់ព័ន្ធទៅនឹងវិធីជាច្រើន ទៅយន្តការសំរាប់ការប្រែប្រួលមួយចំនួន ហើយនិងការតំរូវអោយមានឥរិយាបថច្បាស់លាស់មួយចំនួន ។ ដើម្បីអោយមានប្រសិទ្ធភាព ជាពិសេស នៅពេលដែលគេតទល់ជាមួយនឹងរបបផ្តាច់ការ នយោបាយរើបម្រះតំរូវអោយមានផែនការ និងការរៀបចំខ្លួនអោយបានហ្មត់ចត់ ។ អ្នកចូលរួមទាំងឡាយត្រូវយល់អំពីអ្វីដែលគេត្រូវធ្វើ ។ ធនធានដែលគេត្រូវការក៏ត្រូវតែមាន ។ ពួកអ្នករៀបចំយុទ្ធសាស្រ្ត ត្រូវធ្វើការវិភាគ រិះរកមធ្យោបាយធ្វើអោយការតស៊ូអហិង្សានេះមានប្រសិទ្ធភាពខ្លាំងជាទីបំផុត ។ ឥឡូវនេះ យើងបង្វែរការយកចិត្តទុកដាក់របស់យើងទៅរកកត្តាដ៏សំខាន់ចុងក្រោយនេះ ៖ សេចក្តីត្រូវការអោយមានការរៀបចំផែនការយុទ្ធសាស្រ្ត ។